

אברמסקי על סיקו

את החולים צריך לראות הרופא, אבל רבקה הייתה כל כך חולה והלוגיסטיקה של הבאתה כה מסובכת, שבדרך כלל הייתי מסדר הפניה, משיג התחייבות ובא אל הרופא בגפי, מספר לו את הסימפטומים ושומע את מסקנותיו. לא תמיד. לפעמים היינו מוכרחים לבוא ביחד אל הרופא, וכך מצאתי את עצמי בפרוזדור המחלקה לנאורולוגיה בהדסה, שם שולט ביד רמה פרופסור אברמסקי. בהדסה הפרוזדור צר מדי ואם יושבים על כיסא ושומרים על כיסא גלגלים ממונע, אין מעבר לעוברים ושבים, אבל בכניסה לחדרי הרופאים ישנה גומחה קטנה ושם איננו מפריעים לעוברים ושבים, אלא רק לרופאים. היה יום ראשון בשעות הבוקר המאוחרות. כל הפרוזדור היה מלא בחולים המחכים לרופאים. אנחנו ישבנו בגומחת חדרו של אברמסקי וחיכנו בסבלנות. פתאום יצא, ניגש אלי ושאל "הכרת את סיקו?" כן, יצאה התשובה מפי בטרם חשבתי על השאלה, השואל, המקום ואני. ואז הוא הוסיף "היה לו הלב קרב. תקרא בספר שנכתב עליו". המחשבות התרוצצו במוחי: מאיפה אברמסקי יודע שאני מכיר את סיקו? מאיפה הוא יודע על סיקו ואם נפגע סיקו בהלם קרב, באיזה קרב ומתי. על המקום עניתי לאברמסקי רק זאת: "הכרתי את סיקו הרבה שנים, ולפי הגדולות והנצורות שעשה קשה לחשוב שהיה הלום קרב, אבל בני לבני נהגתי לכנות אותו 'האביר בן דמות היגון'". אולי.

למי שלא יודע, סיקו נחשב למ"פ הטוב ביותר בפלמ"ח. הוא השתתף במלחמת השחרור בתפקיד עיקרי בכיבוש חיפה, במלחמה עם צבאות קאוקג'י, במשמר העמק ובקרבות חוליקאת, בהם איבד חצי פלוגתו. מכאן והלאה היה פרופסור נערץ לכלכלה, הכלכלן של הבנק העולמי, מנכ"ל משרד החקלאות, משרד הביטחון ובוודאי שכחתי תפקידים חשובים אחרים. בכל אלה היה אדם חכם, צנוע וענו. קראתי את הספר שאברמסקי כיוון אליו ולא אהבתי אותו. ביקשתי לדעת יותר. פניתי אל איזה, אשר בגיל הפנסיה עסקה בריאיון פלמחניקים זקנים. שאלתי: "יש ראיון של סיקו?" אמרה, כן. לקחתי וקראתי. מעולם לא קראתי גיבור מלחמה מספר את סיפורו בגובה העיניים של הלוחם, בשעת המעשה, בעיניים של אז ולא של עכשיו וללא כל אבק כוכבים. כזה לא ראיתי עד אז ומאז.